

Čeladenská fontána

Zpravodaj BESKYDSKÉHO REHABILITAČNÍHO CENTRA

1 / 2018, ročník X.

Časopis ČELADENSKÁ FONTÁNA je vydáván pro zaměstnance, klienty a partnery Beskydského rehabilitačního centra v Čeladné. Cílem Fontány je přinášet informace všem, kteří se chtějí dozvědět více o tom, jak zde, na úpatí Ondřejníku, pomáháme těm, kteří potřebují upevnit zdraví. Je to jednoduché: díky zdejším mimořádně příznivým klimatickým podmínkám a vysoké úrovni rehabilitační péče je BRC vyhledávaným zdravotnickým zařízením s výbornou pověstí. Za neopakovatelnou a dnes velmi vzácnou atmosférou rodinných lázní k nám jezdí pacienti z celé republiky. Tímto zveme i vás. Všechna vydání Čeladenské fontány najdete také na www.brc.cz.

LÁZEŇSKÁ STOPA 2017

Snímek Léčebného domu dr. Storch (vpravo) pro nás přímo na objednávku vytvořil pan Rudolf Jarnot. Mnohostranný sportovec a renomovaný fotograf přihlásil své další, neméně pěkné snímky také do fotosoutěže **Lázeňská stopa 2017**. Měl na jejich vytvoření poměrně dost času, protože byl několik týdnů jako pacient ubytován právě v tomto domě. Rozhovor s Rudolfem Jarnotem najdete na stranách 5-8, výsledky fotosoutěže na téma **Mýma očima** a vítězné snímky na stranách 12-17.

Dva spodní snímky se vztahují k článku s názvem *Zdá se mi to jako zázrak* na následujících stranách. Tou téměř zázračnou krabičkou je myšlen přístroj WalkAide, při jehož kalibraci jsme zachytili naši fyzioterapeutku Mgr. Karin Laskou a paní Evu Pernickou (vlevo), která byla pacientkou Beskydského rehabilitačního centra koncem minulého roku. Přečtěte si příběh o lidské solidaritě, spojené s technikou... ►

„ZÁZRAČNÁ KRABIČKA“

Zdá se mi to jako zázrak

Když se spojí lidská solidarita s technikou...

Andrea Adamová

V loňském podzimním čísle Čeladenské fontány představila fyzioterapeutka Beskydského rehabilitačního centra Mgr. Karin Laská přístroj WalkAide. V té době jsme jich měli několik zapůjčených a na prvních pacientech je naši fyzioterapeuti testovali. Výsledky byly velmi přesvědčivé - přístroje se osvědčily, u pacientů docházelo zejména ke zlepšení stability a stereotypu při chůzi, zvýšila se rychlost chůze, snížila spasticita svalů a byli chůzí méně unavení. V té době jsme ale netušili, že ke dvěma nově zakoupeným přístrojům a k jejich účinkům přibude zanedlouho i lidský příběh.

PŘÍBĚH PANÍ EVY

Na konci října 2017 nastoupila na rehabilitaci do léčebného domu Golf paní Eva Pernická. Předchozí náročné období svého života popisuje takto:

„Jmenuji se Eva Pernická a je mi 39 let. Mám milujícího manžela a úžasného syna a dceru. Momentálně se peru s následky operace po odstranění (marsupializaci) arachnoidální cysty*. Měla jsem ji v míšním kanálu v oblasti prvního až třetího obratle hrudní páteře (TH1-3). Problémy s chůzí jsem měla již od února 2017 a postupně se zhoršovaly, operace 3. října 2017 to zastavi-

la, ale neodstranila. Došlo k pravostannému ochrnutí (hemiparéze) se sníženou citlivostí pravé poloviny těla (hemihypestezií). Jelikož já musím mít vždy něco navíc, tak mi v únoru 2017 a znovu v listopadu diagnostikovali lehkou mozkovou příhodu (TIA), která mi postihla opět pravou stranu těla.

Celý život jsme velice aktivní rodina a posledních 9 let byl takový, trochu maratón. Začala jsem s kamarádkou podnikat a otevřely jsme akrobatické taneční studio Circus! Dance Studio v Novém Jičíně, v Ostravě a v Kopřivnici. Souběžně jsem ještě byla zaměstnaná v účtárně

České spořitelny a studovala jsem Vysokou školu podnikání.

Postupně se stalo podnikání mou hlavní činností. Byla jsem šťastná, že má práce je i mým koníčkem a dává nám možnost pomáhat potřebným. Pravidelně jsme začaly pořádat charitativní bazarčky, jejichž výtěžek jsme vždy věnovaly dětským oddělením v nemocnicích v Ostravě, v Novém Jičíně a v Krnově a v neposlední řadě Mobilnímu hospici Strom života. Dále jsme se podílely na různých benefičních vystoupeních a akcích. Postupně jsme začaly taneční akrobacii vyučovat nejen dospělé, ale i děti od 6 let, pořádaly jsme letní tábory a před 3 lety i celorepublikovou soutěž v akrobacii Pole Princess pro děti od 6 do 17 let. V prosinci 2016 jsem začala pro Mobilní hospic Strom života pracovat a pomáhám jim shánět peníze na provoz formou kulturních akcí, koncertů apod.

Nemoc mě ale bohužel zastavila.

◀ Eva Pernická při tréninku „pole dance“ (v lednu 2016)

*Poznámka: Arachnoidální cysta je vrozená, vroslá a přesně ohraničená cystická kolekce likvoru (tekutiny podobné plazmě), nejčastěji se tvoří na mozk (arachnoidea = pavučnice, jeden z obalů mozku), nebo na obalu míchy.

Jsem velice optimistický člověk a pomáhat ostatním mi přijde přirozené. Nyní jsem ale potřebovala pomoc já.

30. října 2017 jsem nastoupila intenzivní rehabilitační pobyt v BRC Čeladná a jsem velice šťastná, že jsem se dostala právě tam. Rehabilitační sestřičky mě zařadily do programu WalkAide. Tento přístroj mi neuvěřitelně pomáhá při chůzi – je to malá krabička upevněná pod kolenem, která mi při chůzi zvedá špičku, abych nezakopávala. Zdá se mi to jako zázrak. Jelikož je tanec a pohyb mým životem, představa, že budu chodit už jen za pomoci francouzských holí, a to s obtížemi, je pro mne jako zlý sen. Ale WalkAide mi dává opět naději na neuvěřitelné zkvalitnění mého pohybu a tím i na návrat k aktivnímu stylu života.“

Bylo zřejmé, že právě při tomto druhu obtíží je přístroj WalkAide ideální pomůckou. Paní Eva začala lépe chodit, občas mohla odložit francouzské hole a dokonce po odepnutí přístroje dokázala ujit pár kroků se zvedáním špičky. Po dobu rehabilitace měla přístroj zapůjčený, ale bylo jasné, že po návratu domů by jí nejvíce pomohlo, kdyby měla svůj vlastní.

CO DOKÁŽE VIDEO

Publikováno na YouTube

14. 12. 2017:

Tento příspěvek byl vytvořen za účelem získání finančních prostředků pomocí transparentního účtu 2501346412/2010 matky dvou dětí, tanečnice a v neposlední řadě mé pacientky na WalkAide v Rehabilitačním centru v Čeladné. Jelikož zakoupení přístroje bylo nad rámec možností, pomohla jsem sestavit video a podělit se s vámi o tento zajímavý příběh. Za pravost příběhu se mohu také podepsat.

(fyzioterapeutka Karin Laská)

Ano, tušíte správně. Byl to úžasný nápad. 2,5minutový film, který

▲ Nejprve bylo třeba přesně určit umístění gelových elektrod. Elektrody se poté vloží do přístroje a provádí se kalibrace. Při chůzi se nakonec ověří správnost nastavení impulsů přístroje. Tento postup je zachycen i na dvou snímcích titulní strany. S paní Pernickou přijel do Léčebného domu Polárka její syn Jakub.

fyzioterapeutka BRC pomohla vytvořit, začíná fotografiemi, které zachycují rodinný život paní Evy, pokračuje záběry z jejích artistických tanečních vystoupení a také s klienty v mobilním hospici, kde pracuje. A k tomu je připojen text, kterým výše popisuje svůj příběh. Následují dvě videosekvence, natočené přímo v tělocvičně léčebného domu Golf. Na té první je zachycena paní Eva s francouzskými holemi, ve druhém videu je má sice také, ale pod kolenem navíc „malou krabičku“ WalkAidu. Rozdíl ve způsobu chůze je na první pohled zřejmý – s přístrojem nezakopává, jde „normálně“, zvedá špičku a hole používá jen ke zlepšení stability. Názorněji účinek elektrických impulsů ani nelze zprostředkovat.

(<https://www.youtube.com/watch?v=q9RYmbjj3kA>)

138 000 KORUN ZA PĚT DNÍ

V době vzniku tohoto článku mělo video přes 2 900 zhlédnutí a předpokládáme, že se také tak může stát plamínkem naděje pro podobně postižené pacienty. Jak pomohlo paní Evě? Díky sdílení videa na sociálních sítích, včetně facebooku

Beskydského rehabilitačního centra a naší TV Ondřejka, se peníze potřebné na zakoupení přístroje podařilo shromáždit na transparentním účtu za pouhých pět dní! Nejčastěji šlo o menší částky, větší část peněz poslali přátelé, kamarádi a známí paní Evy z tancování a pár dárců bylo i mezi známými z Bernartic nad Odrou, kde se svou rodinou žije. Fotografie doprovázející tento článek jsou z 8. ledna 2018, kdy si paní Eva na Polárku přijela vyzvednout svůj vlastní přístroj. WalkAide je třeba individuálně naprogramovat, čehož se s radostí ujala její fyzioterapeutka Karin Laská.

To je první dobrý konec, ale existuje dost pravděpodobně i druhý. Jako laika mě zajímalo, jestli bude muset paní Eva přístroj používat celý život, či zda je možné, že ho nebude časem potřebovat. Právě skutečnost, že po odepnutí přístroje se jí daří provést pár dalších kroků se zvednutou špičkou, ukazuje na to, že se nervové spoje opakovanou stimulací elektrickými impulsy přístroje postupně obnoví. Přejeme jí, aby se ten „druhý zázrak“ opravdu stal. ►►

CO SE SKRÝVÁ VE DVOU VĚTÁCH

„Postupně se stalo podnikání mou hlavní činností. Byla jsem šťastná, že má práce je i mým koníčkem a dává nám možnost pomáhat potřebným.“ Tyto dvě věty napsala paní Eva ve svém příběhu s takovou samozřejmostí, že by je člověk až přehlédl. Není ale „v našich krajích“ moc zvykem, spojit osobní podnikání s pomocí potřebným. Proto jsme ji ještě poprosili o bližší vysvětlení, jak se vlastně od práce v tanečním studiu dostala ke kontaktům a pomoci dětským oddělením. Zde je odpověď: „Jsem stále spolumajitelkou tanečního studia a v rámci naší dlouholeté činnosti pravidelně vystupujeme benefičně a pro různé charitativní akce. Protože organizujeme rozmanité akce i pro naše kurzystky, například bazárky, napadlo nás výtěžky každým rokem věnovat na určitý dobročinný účel - Městské nemocnici Ostrava Fifejdy na novorozenecký JIP a oddělení - tam jsem rodila syna Jakuba, Dětskému oddělení Novojičínské nemocnice Nový Jičín - tam jsem měla hospitalizovanou dceru Natálku, Porodnímu oddělení Krnovské nemocnice - tam rodila má kolegyně Evička dceru Julinku, Mobilnímu hospici Strom života - pracuje v něm má kamarádka, lékařka Jarka Ryšková. A ta mi navrhla, jestli bych nechtěla pracovat i pro hospic a pomáhat jim shánět finance na provoz. Takže jsem v prosinci 2016 nastoupila do pracovního poměru jako Fundraiser, mám na starosti pořádání a organizování koncertů pro děti, módní přehlídky, představení pro mateřské školky atd. Dále s naším tanečním studiem organizujeme již 3. ročník celorepublikové soutěže v akrobacii na tyči pro děti od 6 let a právě v ročníku 2017 jsme věnovaly část výtěžku opět Stromu života. Letos pomáháme Vojtíškově Macíčkově (7 let), který trpí Hunterovou chorobou.“ Jak prostě...

► Eva Pernická s personálem dětského oddělení Nemocnice Nový Jičín (druhá zleva)

WALKAIDE: MALÁ KRABÍČKA S VELKÝM ÚČINKEM

„WalkAide je funkční elektrický neurostimulátor, zlepšující chůzi pacientů, kteří zakopávají, nebo neovládají dolní končetinu při postižení centrálního nervového systému. Je to kompenzačně-rehabilitační pomůcka, která u pacientů se syndromem tzv. „padající špičky“ za chůze aktivně zvedne špičku v optimálním čase kroku. Oproti klasickému řešení peroneální páskou či dlahou představuje tento stimulátor jedinečnou kompenzační pomůcku, která má prokázaný rehabilitační efekt. Maximalizuje potenciál k obnovení ztracené funkce peroneálního nervu a motorické kontroly chůze pacienta. Lze ho používat celodenně i jako rehabilitační pomůcku.

Přístroj funguje na principu elektrické stimulace peroneálního nervu pomocí gelových elektrod, nalepených v oblasti pod kolenem. WalkAide se snadno obsluhuje a je naprogramovatelný na individuální chůzi pacienta. Stimulace je řízená čidly - gyroskopem a akcelerometrem, baterii stačí vyměnit za tři týdny.

Hlavní výhody WalkAidu:

- zlepšuje stabilitu v pohybu i při stání,
- zvyšuje rychlost chůze a prodlužuje ušlou vzdálenost,
- snižuje namáhavost chůze a únavu,
- odstraňuje zakopávání a snižuje riziko pádu,
- zlepšuje koordinaci pohybu i v náročném terénu,
- pomáhá rozvolňovat mírnou až střední svalovou křeč (spasticitu),
- přináší větší jistotu při chůzi a přispívá k samoobslužnosti a socializaci,
- redukuje svalovou atrofii (zmenšování svalu úbytkem buněk nebo jejich velikosti),
- přispívá k navození nového stereotypu chůze, a tím může redukovat bolest zad, kyčlí a kolen způsobenou zapojováním nesprávných svalových skupin při chůzi,
- neomezuje výběr obuvi, umožňuje chůzi bez bot v terénu.“

(Zdroj: www.walkaide.cz)

...já ledačím jsem byl v tom božím světě
a čím jsem byl, tím jsem byl rád...

Jan Neruda: *Knihy veršů*; Vším jsem byl rád

Turista, lyžař, cyklista, horolezec a fotograf Rudolf Jarnot

*Málokterému amatérskému umělci se stane, aby ještě za jeho života o něm napsal vysokoškolský student diplomovou (bakalářskou) práci. Jejím autorem byl v roce 2008 Libor Fojtík, student Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě. Práce nese stručný název: *Fotograf Rudolf Jarnot*.*

(Takto viděl Rudolf Jarnot noční krajinu z okna svého pokoje v Léčebném domě dr. Storcha.)

„Počátek tohoto textu nechť je zařazen do předvánoční doby roku 2017.

Tehdy jsme se v restauraci *U Sestřiček* Beskydského rehabilitačního centra v Čeladné potkali při obědě s přítelem Drahošem Strnadelem, známým to pedagogem, historikem, spisovatelem, předsedou Matice Radhoštské a svého času také starostou obce Trojano-vice.

Na otázku, čemu vděčíme za jeho přítomnost, odvětil suše: máme tady na rehabilitaci jednoho našeho významného člena, tak jsme za ním přijeli. Samozřejmě – tím členem Matice Radhoštské nebyl nikdo jiný, než Rudolf Jarnot.

Do devátého ledna 2018, kdy Rudolf Jarnot (*1934) ukončil rehabilitaci, jsme se několikrát sešli nad jeho dosavadní práci i nad jeho nejnovějšími snímky, které pořídil právě zde v zimě na přelomu let 2017-2018.

Když Rudolfa Jarnota posloucháte, maně vám na mysli vytane známý verš z Nerudovy *Knihy veršů*, který se v básni *Vším jsem byl rád* opakuje téměř na konci každé sloky.

Proto se stal také mottem tohoto vyprávění o ne- všedním životě jinak zcela obyčejného a nenápadného muže. Rudolfu Jarnotovi bylo 28. března 2018 84 let. Kdybyste s ním chvíli debatovali, ani by vám nepři- šlo, že jde o naprosto úžasný přírodní úkaz.

V Beskydském rehabilitačním centru se ocitl proto, že mu při výměně pravého kyčelního kloubu cosi za- nedbali, takže se zde musel doléčit. Nemohl k tomu najít lepší místo nejen po stránce přírodní, ale i po stránce odborné. Odcházel zcela fit s tím, že si zas o pár měsíců později na kole vyšlápne na vrchol Lysé hory. Ano, na ten vrchol, který kdysi dávno, někdy v roce 1965 a v letech dalších, fotografoval.

Letos je tomu 60 let od doby, kdy se Rudolf Jarnot stal členem fotoklubu v Příboře (1958). V té době již něco málo o fotografování věděl. V rodném Českém Těšíně (tatínek byl rodák ze Svibice a maminka z Bílovce) dělal nesmělé fotografické pokusy se svým starším bratrem. Jeho první fotoaparát, který má dodnes pečlivě uložený (Kodak box), byl dárkem od tety. A tak se mu v dětství a dospívání střídalo kolo s lyžemi, pěšími túrami a s výlety, a s tím vším postupně fotoaparát jako nezbytná součást cest.

Na střední textilní škole v Jihlavě se potkal s vychovatelem na internátě, který byl zaníceným fotografem. A tak v mnoha chvílích, kdy spolužáci konzumovali první doušky piva a zakázaných cigaret, Rudolf objevoval taje temné komory.

Jeho první (a poslední) pracovní zařazení je spojeno s městem Příbor, kam nastoupil po absolvování průmyslovky. Není odtud daleko do beskydských hor a lesů, které jsou přece jen trochu jiné než Těšínské Beskydy jeho mládí. A tak je poznává důvěrně – od Lysé přes Radhošť až po Javorníky. Fotografuje i jejich okolí, když tu najednou jsou mu tyto krásné hory malé. A tak se vydává do Tater. Nikoli kvůli vyšším kopcům, ale do horolezeckého kurzu. To je již ženat a činí tak po dohodě se svojí ženou. Ta souhlasí, jak-

koli netuší, že se bude v životě mnohokrát obávat, zda se jí muž vrátí z výletů mezi evropské či asijské velehory. Nakonec ve svých jedenačtyřiceti letech stane na Matterhornu (Monte Cervino), nejkrásnější evropské hoře a sedmé nejvyšší v Alpách. (**Viz snímek vpravo.**) Ještě někdy kolem roku 1857 byl výstup na tuto horu považován za nemožný, vše se povedlo až později.

Je to stejně zajímavé: První fotografie (byť ještě nedokonalá) spatřila světlo světa někdy v roce 1826. První nesmělé použití jízdního kola začíná někdy kolem roku 1817. Jen o pár let později nastává hromadnější rozvoj lyžování. A tohle všechno (kolo, fotografie, lyže a hory) dostal Rudolf Jarnot o sto let později do vínku. A uměl toho dokonale využít a také toho i nadále dokonale využívá.

Kdybychom chtěli v následujících řádcích uvést seznam Jarnotových výstavních aktivit a soutěží, jeho účasti na vydání katalogů a nejrůznějších tiskovin, dále pak tituly knih a časopisů, v nichž byly otištěny jeho snímky, zaplnili bychom několik dalších stran této publikace.

Již řadu desítek let je v Příboře vydáván za „dvorního fotografa“, a to nesporně právem. Desítky lidí se považují za jeho aktivní spolupracovníky, mnoho dalších pak právem za jeho žáky. Těch superlativů, které jsme si přečetli v různých komentářích a hodnocení práce Rudolfa Jarnota v posledních šedesáti letech, včetně slov uznání v dopisech ministrů kultury, je tolik, že by nemělo smyslu je opakovat.

Snad je potřeba říci něco, co žádný komentátor či glosátor nenapsal. Rudolf Jarnot není pouhý nevšední umělec, ale on je člověk s vizí, že všechno jde, když se chce. A je při tom neuvěřitelně klidný a pilný. Když na sklonku roku 2017 projevil ředitel Beskydského rehabilitačního centra MUDr. Milan Bajgar radost nad tím, že se v tomto zařízení mohou Rudolfu Jarnotovi věnovat, zmínil se jen letmo, že by potřebovali někoho, kdo by našel krásu nově rekonstruované fasády Léčebného domu dr. Storcha. On tam totiž byl i Rudolf Jarnot ubytován.

Jak to tento neuvěřitelně agilní muž udělal, nikdo neví. Ale druhý den měl na místě stativ, své nejlepší fotoaparáty a „vyráběl jeden snímek za druhým“. Můžete si ty nejlepší na dalších stránkách prohlédnout. A ještě něco – pan Jarnot má na svědomí tisíce jiných snímků našich Beskyd. A protože je tato kniha knihou „o lidech v Beskydech“, najdete na dalších stránkách sem tam nějaký snímek s drobným textem a označený iniciálami **JaR**. To všechno budou krásné snímky Jarnotovy.“ ►►

Předchozí text je z připravované publikace Petra Andrla a kolektivu „O LIDECH V BESKYDECH A O POZORUHODNÝCH PAMÁTKÁCH A PŘÍRODNÍCH ZAJÍMAVOSTECH III“, která vyjde v listopadu 2018.
Nahore: Léčebný dům dr. Storcha. **Dole:** Léčebný dům Ondřejka. Fotografoval Rudolf Jarnot.

Každý den se dá najít důvod k radosti

Andrea Adamová

Kdyby paní Marie Křížková (1933) neexistovala ve skutečnosti, museli bychom si ji vymyslet – je totiž dokonalým příkladem aktivní seniorky. Ale protože byla na podzim 2017 naší pacientkou, stačilo ji vyzpovídat. Vlastně jsem ji „objevila“ náhodou, přihlásila totiž svůj e-mail k odběru novinek z našeho centra a shodou okolností byla přesně třístou v pořadí. A to byl původní důvod k našemu rozhovoru.

Paní Křížková, Vy jste se stala nechtěně jubilantkou naší komunikace s pacienty. Od začátku roku 2012 jste totiž v naší speciální databázi e-mailových adres klientů přesně třístá – a tedy jubilantkou. Právě to byl důvod,*

proč Vám pan ředitel Bajgar poslal květiny - jako poděkování za Váš zájem o to, co děláme. Prozradíte nám, proč jste se rozhodla zůstat s námi v kontaktu i poté, kdy se vrátíte domů, do Přerova?

To je jednoduché. Vždycky se zajímám o to, co se děje tam, kde zrovna jsem. Hned první den, když jsem přijela, šla jsem se podívat do galerie na výstavu fotografií a přihlásila jsem se také na oba výlety. Mrzelo mě potom, že nebylo dost zájemců o cestu do Rožnova, tak jsem nakonec byla jen na Radhošti. A byl to krásný výlet i díky panu průvodci, vyšlo nám počasí a mám vzpomínku, protože naši skupinku u sochy Radegasta a před kaplí Cyrila a Metoděje vyfotografoval. V Galerii Lara jsem se pak byla podívat i na další výstavu obrazů na hedvábí. Ostatně, do kavárny jsem tam chodila každý den - přečíst si noviny. Několikrát jsem si byla prohlédnout obrazy také v Galerii malířů Beskyd. Je to moc dobrý počin, že jste takovou galerii otevřeli právě tady, pro nás, pacienty. A tak mi to přišlo jako dobrý nápad, napsat vám svůj e-mail a nechat si od vás posílat zprávy o tom, co se zde děje.

Může nám říci něco o sobě? Jak žijete a co děláte?

Žiji v Přerově 61 let, pocházím ale z Lipníku nad Bečkovu, kde jsem ukončila maturitou reálné gymnázium. Pokračovala jsem v Olomouci na pedagogickém gymnáziu a probací učitelky pro 1. až 5. ročník základní (tehdy obecné) školy. Na umístěnku do malé vesnice na Rýmařovsku jsem nenastoupila. Využila jsem dřívějšího technického vzdělání (matematika, deskriptiva) a v roce 1952 jsem nastoupila do Meopty v Přerově. Pracovala jsem v optické laboratoři, následně ve spektrální laboratoři a končila jsem ve Výzkumném ústavu optiky a mechaniky Meopty, rovněž v laboratoři. V Meoptě jsem pracovala až do odchodu do důchodu (před 30 lety). Ve svém volném čase jsem stále se zájmem pracovala s dětmi a s mládeží. Budovali jsme turistickou základnu „Miloňov“ v Beskydech blízko Velkých Karlovic. Vedla jsem pionýrské tábory v Karlovicích u Vrbna pod Pradědem v Jeseníkách, na tyto jsem samozřejmě brala s sebou svého syna, jak mu bylo 5 let. Jako vedoucí turistiky jsem s mládeží jezdila na hory, různé výšlapy a turistické srazy. Také jsem 7 let organizovala zájezdy do olomouckého divadla pro tehdejší svazáky.

V důchodu jsem dala přednost studiu na Univerzitě třetího věku v Olomouci, dojíždím tam již devátý rok. Tři roky jsem studovala obor Společenské vědy, tři roky Dějiny evropského křesťanství a nyní končím třetí ročník oboru Psychosociální studium – psychologie.

Od svých 50 let jsem a bydlím sama a jsem ráda, že jsem svou paní. S penězi při šetrnosti vyjdu, a tak dost

*Poznámka: *V roce 2012 došlo k zásadním změnám v systému poskytování léčebně rehabilitační péče a my jsme oslovili naše pacienty s prosbou o pomoc v šíření důležitých informací. Od té doby lze na základě souhlasu dostávat na uvedenou e-mailovou adresu novinky z našeho centra a podnikový časopis Čeladenská fontána. Spoléháme na to, že naši bývalí pacienti budou svoje zkušenosti s námi předávat dál a že o naší práci řeknou dalším. Funguje to výborně, za těch šest let se jich z databáze odhlásilo jen několik a na každý e-mail, který pošleme třeba s novým číslem časopisu, dostáváme příznivé ohlasy.*

často jezdím do divadla, na koncerty a na výstavy do Olomouce. Přibývají mi léta, s nimi zdravotní problémy, a tak už musím zmírnit.

Jak jste se do BRC dostala? Věděla jste o nás již předtím? Od koho?

Já jsem tu byla na rehabilitaci poprvé před osmi lety, to byla úplně nová budova Lary a já byla ubytována v Ondřejce. U nás doma chodím na rehabilitaci průběžně do přerovské nemocnice, v poslední době mě trápily bolesti ramene po úraze, a tak mi paní primářka dala doporučení k vám. Už jsem věděla, co mě čeká, hodně mi pomáhají také lymfodrenáže. Byla jsem příjemně překvapená ubytováním na Mayi, všechny procedury jsou jen o patro níž, z pokoje mám krásný výhled na hory a blízko do parku, kam chodím moc ráda i s fotoaparátem**.

Chodila jste také do restaurace U Sestřiček, když tam byla živá hudba?

To víte, že ano. Úplně nejvíc se mi líbila cimbálová muzika a pak také pán, co hrál na vozičku, ten vytvořil úžasnou atmosféru. (Poznámka redakce: to byl náš bývalý pacient Libor Geier a Duo LG, které tvoří s kamarádem Bronislavem Chromým. Vystupují U Sestřiček pravidelně a mají často plno.)

Přijedete zase?

Ráda, ale ještě raději bych byla zdravá tak, abych rehabilitaci nepotřebovala :-). Uvidím, co mi další život přinese. Radost mi dělají moji čtyři vnuci, všichni vystudovali vysokou školu a daří se jim dobře. A každý den se dá najít důvod k radosti, jen se člověk musí umět dívat a být vděčný.

*Poznámka: **Nebyla by to paní Marie, aby svoje fotografie nepřihlásila do fotosoutěže. Popravdě se musím přiznat, že jsem ji k tomu povzbudila, ale jen trochu. Ke svým snímkům napsala i komentář, a tak mohou být výstižným doplněním povídání s „dokonalou seniorkou“ :-). A ukázkou jejího vnímání okolního světa. Výsledky fotosoutěže Lázeňská stopa 2017 přinášíme na dalších stranách.*

◀ **Fota na předchozí straně.** *Nahore: Nádherný pozdní podzim, překrásně zlatě olistěný strom s dvěma opuštěnými lavičkami. Proč jsou lavičky opuštěné, když je tak slunečný den? Uprostřed: Zase opuštěná lavička. Kdepak je ten zlatě olistěný strom? Opadal, osířel, ne – přišla posedět starší pacientka. Dole: Počátek listopadu: Kvetly nejen sedmikrásky, fialky, ale také lesní jahody, spolu s nimi rostly i houby. (Tohle „zátiší“ si paní Marie vytvořila ve svém pokoji v LD dr. Maye.)*
 ▲ **Fota na této straně.** *Nahore: Konec října – kvetoucí záhon. Dole: Tenhle snímek připojujeme jako vzpomínku na zmiňovaný výlet pacientů na Radhošť. Paní Marie Křížková je třetí zleva. (foto: Václav Ďatka)*

TĚŽKÉ ROZHODOVÁNÍ MÝMA OČIMA

aneb Jak se obtížně hledá vítězná fotografie, když je téma volné

Andrea Adamová

Téma sedmého ročníku soutěže amatérských fotografů Lázeňská stopa 2017 vymysleli její organizátoři se záměrem, aby fotografové měli volnou ruku a vytvořili co možná nejzajímavější, osobité snímky. Zadání „Mýma očima“ mělo vést autory k hledání originálního zachycení toho, co je zaujalo v Beskydském rehabilitačním centru či v jeho blízkém okolí v průběhu roku 2017. A jak to dopadlo?

Soutěže se jako každý rok mohli zúčastnit pacienti, klienti a zaměstnanci BRC, hosté AD Lara, návštěvníci areálu či občané okolních obcí. Pravidla dále stanovila,

že každý účastník může do soutěže přihlásit maximálně 10 snímků, které pořídil v roce 2017. Příslušný leták vyzýval k nápaditosti, zachycení humorných či vážných

situací, činností, osob, zvířat, přírody, vlivů počasí, či průběhu léčby a procedur. Vyzývali jsme také účastníky k doplnění fotografií názvy či delším komentářem nebo příběhem.

Během prvních pár měsíců jsme o správnosti zvoleného tématu začali pochybovat, měli jsme totiž přihlášené jen dva účastníky. Jejich fotografie zajímavost nepostrádaly, ale přece jen, účast v předchozích ročnících se vždy vyšplhala nejméně přes desítku autorů. K podzimu se ale „startovní listina“ začala plnit a nám se zároveň ukazovalo, že až všechny obdržené snímky shromáždíme k hodnocení, budeme mít hodně těžký úkol vybrat ten nejlepší. Poslední soutěžní snímky jsme dokonce dostali pár minut před silvestrovskou půlnocí, takže počet přihlášených se nakonec vyšplhal na rekordních 20 osob, což je druhá nejvyšší účast v historii této soutěže.

JENOM DESET?

Členství v sedmičlenné porotě jsme nabídli kolegyním a kolegům z několika oddělení. Měli poté k dispozici v jednom souboru všechny fotografie, označené pouze jejich původními čísly a názvy, takže rozhodování bylo zcela anonymní a každý vybíral úplně nezávisle na ostatních. Vzhledem

k tomu, že témata snímků i komentáře k nim byly velmi různorodé, dohodli jsme se v prvním hodnocení nestanovovat pořadí snímků, ale pouze vybrat deset nejlepších do „finále“.

I tak to bylo pro všechny porotce hodně těžké. Deset snímků se na jednu ukázalo jako hodně málo, skoro všichni jich měli po prvním výběru mnohem více a s těžkým srdcem škrtali. Vybírali jsme z celkem 159 snímků, které nám poslalo 13 autorek a 7 autorů. 11 z nich se naší soutěže zúčastnilo již v uplynulých letech, 9 bylo nováčků. Nováčkovský přírůstek nás těší, ale neméně i to, že snímky do soutěže posílají i klienti a pacienti, kteří k nám jezdí opakovaně.

Do finále se tímto způsobem nakonec dostalo 40 fotografií. Přes velkou rozdílnost témat i zpracování se vždy přinejmenším několik porotců ve výběru některých fotografií shodlo. To bylo při takovém počtu snímků až překvapivé, ale zároveň známkou toho, že některé snímky prostě „promlouvají silněji“. To je u tohoto druhu umění dost běžné i na výstavách

VÍTĚZNÉ SNÍMKY

Výsledné pořadí snímků je uvedeno podle obdrženého počtu hlasů. (Stejný počet hlasů obdržely dva snímky na třetím a na čtvrtém místě, autoři jsou uvedeni v abecedním pořadí.)

1. **Po zavíračce**, Lenka Dostálová, Kunčice pod Ondřejníkem (6 hlasů) (◀ snímek na předchozí straně)
2. **Rozhovor**, Milada Romanová, Havířov (5 hlasů) (▼ snímek dole)
3. **Ranní Gíza v Čeladné**, Jiří Matýsek, Frýdek-Místek (4 hlasy)
3. **Děti se vydaly po stopách grizzlyho**, Pavla Olšerová, Ostrava – Zábřeh (4 hlasy)
4. **Krajkoví**, Rudolf Jarnot, Příbor (3 hlasy)
4. **Historická budova Lázní po soumraku**, Břetislav Olšer, Ostrava – Zábřeh (3 hlasy)

renomovaných fotografů, daleko těžší bývá vysvětlit, proč tomu tak je. Ale to porotci nemuseli, a tak počet jejich hlasů u jednotlivých snímků určil vítěze.

ZVLÁŠTNÍ CENY POROTY

Dále jsme se třem autorkám rozhodli udělit navíc zvláštní cenu poroty, a to:

- paní Miladě Romanové „**za originální zpracování portrétů zaměstnanců**“,
- paní Stanislavě Slovákové „**za tematické pohlednice čtyř ročních období**“.

• paní Haně Verešpejové „**za osobní příběh s fotografií Mrazivé ráno**“.

Zajímavý je také údaj o počtu fotografií od jednoho autora či autorky ve finálním výběru poroty. Nejvíce fotografií – pět – měly ve finále paní Lenka Dostálová a Milena Vaculová, se čtyřmi fotografiemi uspěl u poroty pan Rudolf Jarnot, po třech měly paní Marie Hartmannová, Marie Křížková, Břetislav Olšer a Pavla Olšerová.

PODĚKOVÁNÍ

Všem autorkám a autorům děkujeme za účast v soutěži a vítězům samozřejmě gratulujeme. Již obdrželi dopis s poděkováním a s nabídkou drobných cen, z nichž si budou moci vybrat tu svou. Předpokládáme, že ti, co to u nás mají rádi, sáhnou spíše po odměně v podobě poukázek na vstup do wellness bazénu či zvýhodněné ceně za nějakou wellness proceduru. Určitě je zde rádi uvítáme. Moc nás těšilo, že se všichni účastníci snažili o originalitu, že chtěli ukázat svůj pohled na někdy docela „obyčejná“ zákoutí či děje. Věříme, že nebudou smutnit nad tím, že se mezi vítěze nedostali. Jistě při hledání těch nejlepších záběrů udělali radost hlavně sami sobě. A o to jde v této soutěži ještě víc. ►►

*Nahoře: Ranní Gíza v Čeladné, Jiří Matýsek, 3. místo
Dole: Děti se vydaly po stopách grizzlyho, Pavla Olšerová, 3. místo*

*Nahoře: Krajkoví, Rudolf Jarnot, 4. místo ►
Dole: Historická budova Lázní po soumraku, Břetislav Olšer, 4. místo ►*

MÝMA OČIMA ZNOVU

A protože se nakonec ukázalo, že téma „Mýma očima“ soutěžící přilákalo, rozhodli jsme se ho pro letošek zopakovat, i další podmínky soutěže zůstávají stejné. Všichni zájemci opět mají možnost přihlásit

fotografie do soutěže po celý letošní rok až do Silvestra. Podrobnosti o soutěži a podmínky účasti najdete na www.brc.cz v záložce Aktuality. Těšíme se na Vaše záběry a komentáře, i když je pravděpodobné, že to zase bude mít porota hodně těžké... ►►

Fotosoutěže Lázeňská stopa 2017 na téma „Mýma očima“ se zúčastnili:

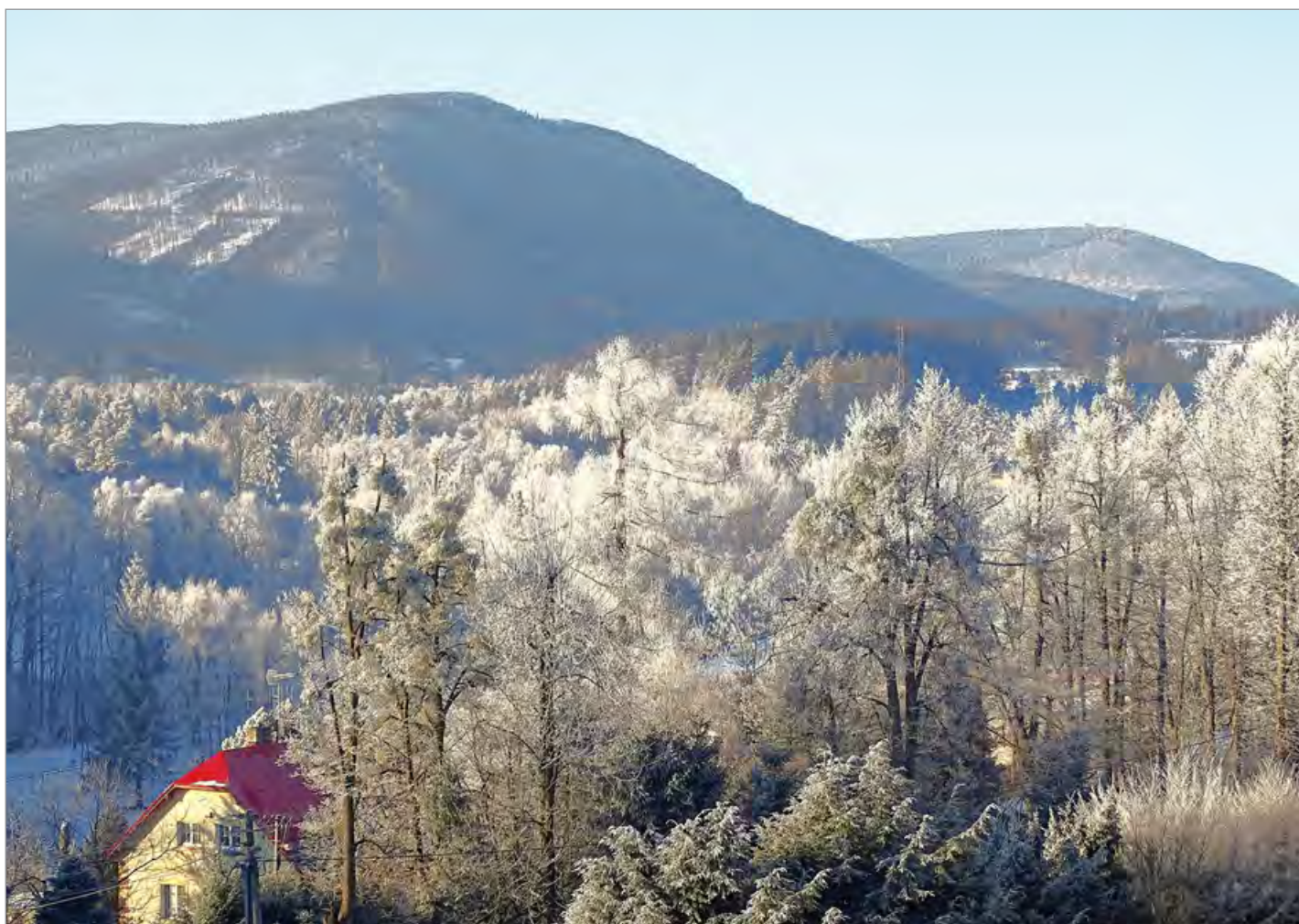
Lenka Dostálová (Kunčice pod Ondřejníkem)
Marie Gabryšová (Havířov)
Oldřich Gemrot (Havířov – Šumbark)
Marie Hartmannová (Praha – Smíchov)
Simona Havlová (brigádnice, Čeladná)
Maria Katarzyna Chlebek (Ostrava – Poruba)
Rudolf Jarnot (Příbor)
Milan Kaduch (Bílá)
Alena Kanková (Velké Albrechtice)
Ivan Kappel (Tišnov)
Marie Křížková (Přerov)
Jiří Matýsek (zaměstnanec, Frýdek-Místek)
Břetislav Olšer (Ostrava – Zábřeh)
Pavla Olšerová (Ostrava – Zábřeh)
Adam Radomský (Ostrava – Poruba)
Milada Romanová (Havířov)
Miluše Rybáčková (Ostrava – Zábřeh)
Stanislava Slováková (Příbor)
Milena Vaculová (Kunčice pod Ondřejníkem)
Hana Verešpejová (Brno – Obrany)

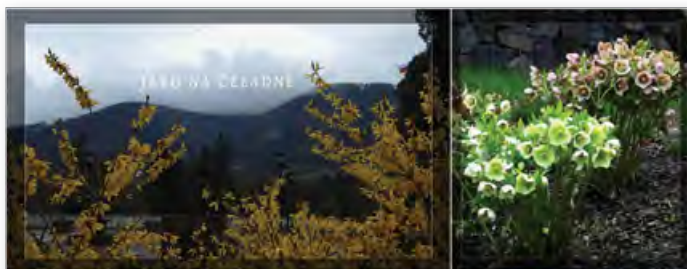
ZVLÁŠTNÍ CENY POROTY

Paní Hana Verešpejová obdržela ocenění „**za osobní příběh s fotografií *Mrazivé ráno***“. Její text uvádíme dále, fotografie, ke které ho připojila, je dole.

„Mrazivé ráno. Jsem starobní důchodce. Do letošního roku jsem nepřemýšlela o stáří - nebyl na to čas. Funkce předsedy společenství vlastníků, Universita 3. věku, vnuci, domácnost, zahrada, fotografování mně pro to nedaly prostor. V lednu mi během dvou dnů zemřeli dva rodinní příslušníci a týden na to kamarádka. Na nástěnce v domě viselo parte souseda, se kterým jsme se znali 45 let. Další pohřeb. Cítím se hrozně. Najednou je tu strach ze stáří a hrůza z umírání. V Brně je inverze. Musím odtud odjet do Čeladné – tam mi vždycky bylo dobře. Příjemní lidé a krásná krajina. Je slunečné ráno 14. února a já mám narozeniny. Stojím na balkoně na Laře a kochám se výhledem do kraje. Fotákem se snažím zachytit pocukrované stromy, než mi je olížou sluneční paprsky. Cítím se zase vyrovnaně. Mám narozeniny a je mi 66 roků. No a co. Jsou to takové sympatické číslovky s bříšky. Starosti se stářím odložím na dobu, až se tyto číslovky obrátí vzhůru nohama.“

Paní Stanislava Slováková obdržela ocenění „**za tematické pohlednice čtyři roční období**“ a paní Milada Romanová „**za originální zpracování portrétů zaměstanců**“. Bylo jich celkem sedm, na protější straně dole „*Zlatá paní Boženka*“. ►

FOTOSOUTĚŽ 2018

- LÁZEŇSKÁ STOPA -

Beskydské rehabilitační centrum vyhlašuje
VIII. ročník soutěže amatérských fotografií na téma:

MÝMA OČIMA

Jste naším pacientem, klientem, hostem, či náhodným návštěvníkem?
Vyfotografujte, co vás zaujalo v Beskydském rehabilitačním centru
či v jeho blízkém okolí, a přihlaste se do soutěže!

PRAVIDLA SOUTĚŽE

- Soutěže se mohou zúčastnit pacienti, klienti a zaměstnanci BRC, hosté AD Lara, návštěvníci areálu, občané okolních obcí apod.
- Především jde o originalitu fotografií a vystižení tématu „Mýma očima“ jejich autorem
- Nápaditosti se meze nekladou, snímky mohou být humorné i vážné, mohou se například týkat určitých situací, činností, osob, zvířat, přírody, vlivů počasí, průběhu procedur nebo léčby
- Vítejme doplnění snímků vhodným komentářem
- Všechny přihlašované snímky musí být pořízeny v roce 2018
- Do soutěže je možné zaslat maximálně 10 snímků
- Optimální velikost a kvalita snímků je minimálně 700 kB (nebo větší)
- Autor fotografií odpovídá za souhlas případně vyfotografovaných osob; zasláním snímků souhlasí s jejich dalším využitím pro potřeby BRC (zveřejnění na internetu, v časopise Čeladenská fontána, v reklamě)
- Přihlášení fotografií: Během celého soutěžního období
 - E-mailem na adresu adamova@brc.cz nebo ozanova@brc.cz
 - Osobně předáním ke stažení na vhodném nosiči (flash disk, CD apod.) ve správné vile Běla, 1. patro, kancelář marketingu, ☎ 558 616 292
- Povinné údaje: jméno a příjmení autora, název a datum snímku, případně bližší popis místa, kontaktní adresa, telefon, e-mail
- Uzávěrka soutěže: 31. prosince 2018
- Vyhlášení vítězů, odměna: do 15. února 2019 na webu BRC, Facebooku a poté v Čeladenské fontáně; vítězové obdrží drobné ceny; při využití snímku ve video dokumentu uvedeme v titulcích jméno autora.

V souvislosti s pobytem v BRC vítáme i nadále také mimosoutěžní fotografie na libovolné téma (příroda, procedury, volný čas apod.) Těšíme se na Vaše záběry ☺

DOTEK STARÝCH ČASŮ

Černobílé fotografie Zdeňka Lukeše v Galerii Lara jsou pohlazením pro duši

Andrea Adamová

Popravdě řečeno, když mi pan Zdeněk Lukeš poslal měsíc před svou výstavou několik fotografií, první, co jsem na jeho webu www.zdeneklukes.cz hledala, bylo datum jeho narození. Měla jsem totiž pocit, jako bych prohlížela fotografie umělců, kteří chodili po beskydských horách a chalupách před sto lety. A ten můj pocit ještě zesílil, když jsem si prošla v galerii jeho čerstvě nainstalovanou výstavu. Byla jsem moc ráda, že pan Zdeněk Lukeš přijal naši nabídku na uspořádání výstavy. Několik jeho fotografií jsem již znala, zdobí dva díly knih Petra Andry a kolektivu *O lidech v Beskydech II a III*, ale vidět jich daleko více pohromadě na výstavě, to je opravdu zážitek.

Jedinečným zážitkem byla i vernisáž výstavy v pátek 16. února 2018, a to především díky originálnímu hudebnímu doprovodu tria *Acoustic Flowers*. Dámy zahrály a zazpívaly ve složení Markéta Macháčová – zpěv, Veronika Biceková – klavír a Jitka Kaifášová – violoncello. Zvolily populární melodie, ale zejména píseň Hallelujah, proslavená Leonardem Cohenem, působila neméně klidně a jímavě, jako samotné fotografie. Byl to zkrátka podařený podvečer, škoda jen, že právě v týdně, kdy někteří přátelé autora museli kvůli chřipce vernisáž oželeť. Ale vy máte možnost se na výstavu přijít podívat až do 28. března 2018. Nenechte si tu příležitost ujít, vstup do galerie je z kavárny Lara, otevřeno je každý den od 9 do 21 hodin.

Zdeněk Lukeš (*vpravo*) je rodák z Frýdku-Místku (*1984) a vyrůstal v obci Palkovice-Myslík. Vystudoval obor Elektrotechnik na SOU ve Frýdku-Místku. Fotografuje od 15 let. Od roku 2005 realizoval několik samostatných výstav a zúčastnil se řady výstav ve Velkých Karlovicích, Rožnově pod Radhoštěm, Kroměříži, Ostravě, Praze a ve Strakonici. Za fotografie z posledních let získal řadu ocenění. 2006 - 1. místo ve fotosoutěži Valašská krajina - 5. ročník - CHKO Beskydy. 2007 - 3. místo ve fotosoutěži geografického magazínu Koktejl. 2013 - čestné uznání FIAP ve fotosoutěži Žena / Woman Strakonice. V témže roce získal čestné uznání ve fotosoutěži „O nejzajímavější fotografii Lišky Bystroušky“. Fotografuje v Beskydech, v současné době se věnuje dokumentární a portrétní fotografii. S manželkou Věrou a s dcerou Ludmilou žije ve Frenštátě pod Radhoštěm.

Na vernisáži fotografovala Jana Ožanová. Dvě černobílé fotografie Zdeněk Lukeš.

Čas od času nás zaujme nějaký článek, o němž si říkáme, že by bylo dobře, kdyby si ho přečetli i ostatní. Takže „čteme pro vás“. A právě nedávno nás zaujal následující text Luděka Frýborta na Neviditelném psu, webu Lidových novin. Luděk Frýbort je český emigrant, žijící již desítky let v Německu. Nicméně je velmi zkušený a odpovědný publicista.

SVĚT: Korán a bible aneb Jak vyžehlit islám

Byl, žil v zemi německé jistý Horst Martin Meyer, jenžto však byv osvícen pravdou víry Prorokovy, přijal jméno Husamuddín a stal se muslimem. Dobře; sám jsem takhle blbnul. Zalíbilo se mi v islámu, dokonce jsem vydal dvě nebo tři čísla ručně psaného časopisu Mohamed a nechával je kolovat po třídě. Jenže to mi bylo patnáct. Tenhle vousatý pantáta může být, soudě dle fotografie, nejmíň padesátiletý. Co mě vedlo k tomu, že jsem se zfanfrněl do víry Prorokovy... chtěl jsem se v tom telecím věku nějak zajímavě odlišit, upoutat na sebe pozornost. Co může vést k témuž postaršího strejce, je tíž k pochopení. Že by ho zaujala duchovní náplň islámu... kdo o nějaké ví, ať mi o ní poví. Nicméně mělo mé mladistvé pobláznění aspoň tu dobrou stránku, že jsem se začal islámem intenzivně zabývat, studovat korán, dokonce jsem absolvoval dva ročníky klasické arabštiny, inu, to už muselo být zaujetí jako trám, sám tomu dnes nerozumím. Díky tomu, aniž bych se chtěl vytahovat, se v islámu dosti dobře vyznám a mohu srovnávat. Avšak zpátky k šajchovi – tak se nechává titulovat – Husamuddínu Meyerovi.

Z článku v týdeníku Respekt, jímž jsem se nechal inspirovat k této replice, je patrné, že strejce... pardon, šajch Meyer odvodil z četby koránu týž ne zrovna příznivý dojem, jaký se nad ním zmocňoval i mě samého. Prosím vás, ob stránku výzvy k zabíjení, k nenávisti, líčení příšerných trestů čekajících v pekle na ty, jimž byla zjevena pravda, ale oni neuvěřili, i zase značně dětinské líčení ráje (pro pány pouze) s dvaasedmdesáti nebo kolika recyklovanými souložnicemi... to že má být svatá kniha? Shrnutí vši pozemské i nadzemské pravdy? Hm. Rozumím mu, že se rozhodl islám přivyžehlit, aby byl přijatelný nejen pastevcům v šíři blízkovýchodních stepí a pouští, nýbrž i nám, choulostivým Evropanům, jimž se nad některými pasážemi svaté knihy může udělat nevolno, nad jinými bychom mohli puknout smíchy. Žehličky se chápe i druhý v článku zmiňovaný pán,

Thomas Mücke, pověřený vládou německé země Hessensko dozorem nad mladistvými radikály se sklonem k násilí, tudíž především přívrženci saláfismu, muslimského směru pojmajícího korán až příliš doslovně. Nevím sice, jak jinak než doslovně by pojmán býti mohl, avšak zmínění pánové jsou náhledu, že některým jeho pasážím je třeba rozumět, neboť jsou míněny metaforicky. Nuže, co jest metafora, že ano: obrazné vyjádření určitého jevu. Nikoliv jakéhosi skrytého, pouze zasvěcencům přístupného významu; kdyby tomu tak mělo být, mohli bychom hledat skrytý jinotaj i v Mein Kampf; on to, víte, ten Hitler tak nemyslel, on to myslel metaforicky. Totéž platí o koránu: stojí v něm, co v něm stojí, jiný, jemnocitnější význam nehledejme.

Dočítám se rovněž, kde se mladí lidé nejčastěji dostávají k extremistickým výkladům islámu: v base. Ani to mi tak úplně nesedí. Byv pro své kádrové hříchy a neopatrnou hubu odsouzen k lopatě, házel jsem jí na uhelné šachtě ve společnosti trestanců, krom jiných i Svědků Jehovových kroutících si dlouhodobé tresty pro svůj poněkud extremistický výklad Písma svatého; a hodnější, nežaludnější lidičky abys pohledal. Je to všechno jinak. Nevím, dá-li se přehnat do extrému buddhismus, taoismus nebo proměšání indiánský šamanismus; ale i kdyby se dal, nikdo nebude jejich jménem odpalovat nálože v kavárnách, ani najíždět s nákladákem do chodců, nebude usilovat o zabití co největšího počtu lidí včetně sebe samého. Na to má monopol sám a jediný islám; a to je také příčinou vzrůstající nedůvěry v tuto, řekněme, drobet výstřední věrouku. Slůvkem islamofobie plýtvati netřeba.

Tuším ovšem, co mi bude namítnuto: že my křesťané jsme také byli pěkní ptáčci. No jo, říká se a rukou mává, křesťané vraždili ve jménu Kristovu, muslimové zase ve jménu Alláhově, je to všechno jedna banda. Nikolivěk. Jsou jisté rozdíly mezi náboženstvími světa, a velmi podstatné. Bible nepředstírá, že je vý-

lučným dílem božím. Korán ano. V bibli obsahují stopy čehosi takového knihy Mojžíšovy s jejich zákazy a příkázáními; celý zbytek Starého zákona jsou prostě židovské dějiny včetně všech válek, vražd, zrad a záludů, což bývá křesťanství jeho kritiky nevím proč omazáváno o nos. Nový zákon pak je humánní beze zbytku i s vyjmenováním autorů: evangelisté, apoštol Pavel, apokalyptické vidiny svatého Jana. Pakli by mu bylo co vytknout, tedy že je humánní místy až přespříliš; opravdu mi přichází zatěžko milovati kdekterého lotra jako sebe samého. Prolistuj se evangelií z první stránky k poslední a zase zpátky, nenajdeš v nich příkaz: *zabij!* V koránu nesčetněkrát. To zaprvé.

Zadruhé... jak čas jde a přináší stále nové poznatky, křesťanství se jim přizpůsobuje, byť i váhavě a se zpožděním. Nic takového nelze říci o islámu. Učí, že korán existoval – zcela reálně – už před stvořením světa a čekal na chvíli, kdy jej archanděl Džabráíl (Gabriel) bude moci zvěstovat proroku Muhammadovi. I můžeme si s trochou nevážnosti představit nekonečné prázdno, jímž rotuje kniha stanovící v plné dokonalosti, čím se má a musí řídit člověk, až bude stvořen vesmír, v něm nepatrná kulička jménem Země a člověk na ní. Shledává-li kdo takovou představu, decentně řečeno, praštěnou, měl by vědět, že právě toto vědomí předurčenosti a nadřazenosti je, v čem spočívá podstata rozdílu mezi způsobem myšlení člověka západního a jeho islámsko-orientálního konkurenta. Je to také příčina, pro niž je a zůstane velmi obtížné hledání společného jmenovatele, na němž by se shodl Západ a svět islámu, bible a korán, ať si optimistické duše malují obrázky, jaké chtějí.

A ještě třetí, možná nejzávažnější rozdíl: náš křesťanský Pánbíčik lidské konání pozoruje a hodnotí, trestá či odměňuje, v zásadě ale ponechává člověku jeho vůli a tím i zodpovědnost. To Alláh je v tom ohledu jiný. Musíme vědět, že nic, pranic člověk nekoná z vlastní úvahy a rozhodnutí; ani kámen z ruky puštěný nepadá k zemi, to vůle Boží ho tam řídí. Věřící muslim se celým svým bytím bezvýhradně odevzdává Bohu; nemá vlastní vůli, a má-li ji, zase jen jako nástroj vůle boží. Bůh ho za to zbavuje zodpovědnosti za jeho činy. Praví súra Pavouk, verš 15 - 17: *Vy, kteří věříte! Nejste to vy, kdo zabili, ale Bůh zabil; nevrhals ty, když jsi vrhal, (kopí) nýbrž byl to Bůh, kdo vrhal, aby vyzkoušel věřící zkouškou dobrou...* Logickým důsledkem ztráty zodpovědnosti je absence

jakéhokoliv svědomí; a kde není svědomí, není ani pocitu viny. Snadněji se pak bojovníkům džihádu řežou hlavy a páchají i jiné z našeho hlediska příšernosti, když vlastně za nic nezodpovídají. Křesťanský Západ si dělá svědomí za všechno možné i nemožné po celém obvodu zemském, i když pro to nemá žádný důvod. Islámský Východ si nedělá svědomí vůbec za nic.

Ochotně věřím, že pan Horst Martin alias Husamuddin Meyer by rád vyžehlil poněkud nevábny obrázek islámu. Je sice konvertita, ale přece jen vzešel z tisícileté tradice evropské kultury; a kořeny tak hluboko do duše vrostlé nekonvertují tak snadno jako pozdním nadšením se nadýmající ústa. V tom případě by se ale neměl spokojit s řečmi o metaforách, o extremistickém výkladu koránu a s podobně neúčinnými žehlícími prostředky, nýbrž vzít korán do ruky, stránku po stránce jej prozkoumat a vyložit z něj všechny nesnášenlivé, útočné pasáže, všechny výzvy k zabíjení a nenávisti. Ledaže by výsledkem byla dosti útlá a také notně zbytečná knížečka; vše, co by přečkalo takovou čistku, lze najít snáze a méně chaoticky v originále, jímž jest stará, dobrá bible.

Napsav všechno toto chci ještě dodat a zdůraznit, že nejsem žádný svíčkový dědek, kdyby se z předšlých odstavců zdálo něco takového vyplývat. Jsme ale všichni, ať věřící horliví, vlažní či úplní ateisté, příslušníky civilizace postavené krom dalších vlivů i na křesťanském základě; jí se chci zastávat, proti jiným hájit. Na stará kolena už bohužel jen písmem; ve věku o nějaké to desíletí mladším bych i zbraň ochotně do ruky vzal, kdyby to muselo být. Protože má-li zajít tato civilizace, ať následkem vnějšího tlaku nebo vlastní lhostejné ústupnosti... co ji má nahradit? Čína? Indie? Rusko? Běžte se tam podívat, pošetilí. A i s tím bych se nějak dovedl smířit, třebaže nerad; všechno na světě podléhá zákonům vzniku a zániku, tudíž i civilizace. Neseme ale zodpovědnost za osud příštích generací; a tu bych raději počkal, až se z temna budoucnosti vynoří náhrada v podobě civilizace ne snad výbojnější, zemi po zemi si podrobující, ani lavinovitě se rozmnožující, ale tvořivá a zvědavá, jaká jediná by po nás mohla převzít štafetu. Zatím nevidím, že by se taková aspoň náznakem někde chtěla objevit, a nejméně ze všeho islám.

Luděk Frýbort, Hannover, 6. prosince 2017

Z dopisů redakci a vedení podniku

Celé poslední loňské číslo Čeladenské fontány jsme věnovali *Druhému adventnímu setkání zaměstnanců a přátel BRC* a také křtu knihy *Životodárné údolí*, kterou BRC vydalo ke 115. založení Lázní Skalka. Z tohoto důvodu jsme tehdy vynechali jindy pravidelnou rubriku *Z dopisů redakci a vedení podniku*, což tímto napravujeme a dále přinášíme výběr z dopisů našich klientů, které jsme v uplynulém období obdrželi. Tentokrát jsme navíc prolistovali zápisy v knize, uložené v recepci léčebného domu Polárka (na snímcích na protější straně). Vězte, že podobnou knihu a s dost podobným obsahem má ale každé oddělení či léčebný dům. Čtěte dále...

Vyříd'te mé pozdravy všem z Kněhyně

...Vyříd'te prosím mé upřímné poděkování panu řediteli MUDr. Milanu Bajgarovi... Vyříd'te též mé vděčné pozdravy všem vašim lékařům a sestrám a ostatním pracovníkům z Kněhyně, kteří o mne už podruhé s velkou trpělivostí a laskavostí pečovali. Děkuji též za časopisy Čeladenská fontána, které mi můj pobyt u Vás připomněly. Rád vzpomínám na krásné prostředí, které si můj prastrýc doktor May vybral pro své rehabilitační centrum, a v duchu si přeji ještě kousek života strávit v aspoň současné kondici, abych u vás mohl v krásné zalesněné stráni mezi kamerunskými kozičkami ještě někdy pobýt. Rád bych také poděkoval za pietu, se kterou uchováváte památku na mého prastrýce, na kterého se mi zachovaly, kromě rodinných podání, jen útržkové vzpomínky pětiletého dítěte. Vzpomínám si na jeho rozzářenou tvář, když si pochoval svého vnuka, po kterém velice toužil a který se narodil až tři roky po svatbě syna. Nakonec poslal syna a snachu do Lourd a teprve pak se stal dědečkem. Vnoučka, samozřejmě dalšího Jana Maye, oslovoval Jenulka. Tak se občas v rodině říkalo bratranci, i když už byl dospělý... Blahopřeji zvláště ke 115. výročí založení Lázní Skalka a děkuji za milé pozvání ke slavnosti křtu knihy, vydávané k tomuto výročí.

Srdečně Vás zdraví **Radivoj Jakovljevič**, Ptice

To jsou ty chvíle, kdy bych chtěl zastavit čas...

Přijměte upřímné poděkování za pozvání na křest knihy *Životodárné údolí*. Jako vždy, bude to i tentokrát velkolepá slavnost na uctění literárního díla, které je naplněno nevšedními příběhy osob a osobností tamějšího kraje. Ač nerad, prosím o omluvu mé neúčasti.

Ludvík Šablatura, Harrachov

Děkuji za pozvání na křest knihy Životodárné údolí

Pozvání ve mě vyvolalo téměř rok staré vzpomínky. Dne 28. listopadu 2016 jsem překročila práh Léčebného domu Dr. Maye a prožila zde 5 krásných týdnů. Nebýt té dálky a zimního období, tak bych Vaše pozvání mileráda přijala. Tak musím jen poděkovat za pozvání a popřát Vám všem dobré zdraví a pohodu do Vašeho záslužného poslání: pomáhat navracet lidem zdraví a tím i chuť do dalšího života. Těší mě rovněž to, jestli v knize *Životodárné údolí* - jak se v dopise - pozvánce zmiňujete, zanechá moje účast v předvánoční arteterapii nějakou malou stopu. Opakuji se, že tato metoda má svůj opodstatněný význam.

Vzpomínám a zdravím všechny v Léčebném domě Dr. Maye.

Věra Jurovatá, Břeclav

Adventní setkání bylo parádní

Dobrý den, adventní setkání bylo parádní. Potkal jsem tam známé po 25 letech, jako například Jana Satinu z Ostravice, Ludmilu Vrškovu z Bílé. Dal jsem si svařáka, koupil na Vánoce knihu a spokojen se ubíral k domovu.

Zdraví **Ivan Orság** senior, Frýdlant nad Ostravicí

V knize jsem našel mnoho zajímavých informací

...Srdečně blahopřeji k důstojné presentaci Vaší knihy; přes nepřízeň počasí to byl pěkný zážitek. Ve Vaší knize jsem našel mnoho zajímavých informací, o kterých jsem ani nevěděl...

S úctou a přáním všeho dobrého Prof. Ing. **Jindřich Cigánek**, Ostrava

Rehabilitační pobyt v LD Polárka byl můj nejhezčí

Děkuji za zaslání Čeladenské fontány. Můj rehabilitační pobyt v LD Polárka byl můj nejhezčí za poslední dobu, včetně poskytovaných procedur a ochotného personálu. Přeji vašemu kolektivu a zaměstnancům v novém roce hlavně zdraví a pohodu.

Pavel Vadura, Veselí nad Moravou

Nikdy nezapomenu na všechny milé lidi

Dne 14. listopadu 2017 jsem podstoupila operaci pravého kyčelního kloubu na ortopedickém oddělení nemocnice ve Frýdku-Místku. Po operaci mi byla doporučena čtyři rehabilitační centra, ze kterých jsem si mohla vybrat, abych mohla pokračovat v rehabilitaci. Vybrala jsem si léčebný dům Polárka v Beskydském rehabilitačním centru na Čeladné. Mé rozhodnutí bylo správné. Tímto bych velmi ráda z celého srdce poděkovala paní doktorce Marii Špačkové, staniční sestře Stanislavě Česlarové, celému zdravotnickému týmu a všem ostatním pracovníkům tohoto zařízení. Velmi jsem byla spokojena s čistotou a také s chutnou stravou... Nikdy nezapomenu na téměř měsíční pobyt a všechny milé lidi, se kterými jsem se setkala.

Eva Šivicová, Místek

Od prvního dne jsme se zde cítili jako doma

Rádi bychom poděkovali všem pracovníkům LD Polárka. Od prvního dne jsme se zde cítili velmi příjemně, zkrátka jako doma. Paní dr. Špačková, všechny sestřičky i ostatní personál jsou velmi milí a profesionální. Také kuchyně je vynikající. V tomto předvánočním čase tu máme krásnou výzdobu a atmosféru. Zkrátka všichni se všemožně snaží, aby byl pobyt pro pacienty příjemný a hlavně užitečný. Jistě se najdou věční remcalové a nespokojenci, ale nenechte se těmito lidmi otrávit, i když je to někdy těžké... Ještě jednou moc a moc děkujeme, rádi se sem opět vrátíme.

Vladimíra Horáková, Bohutín, Lenka Štusková, Ostrava,

Kamil Sendler, Kopřivnice a Štěpánka Ujcová, Ostrava

Chtěla bych moc poděkovat celému kolektivu Polárky. Jste skvělí! Léčíte úsměvem, ochotou, přístupem. Jste prostě všichni vzorní. Moc děkuji za vše všem.

Jindřiška Lančová, Brušperk

Těšíme se na příští pobyt

Chtěli bychom touto cestou poděkovat celému personálu léčebného domu Golf za příkladnou péči, ochotu a starostlivost, s jakou přispěli k příjemnému prožití našeho ozdravného a rehabilitačního pobytu v nádherném prostředí beskydských hor. Všichni, tedy rehabilitační pracovníci, zdravotnický personál, obsluha u baru, pokojské, recepční i řidiči svozových „autobusů“, profesionálním přístupem, ochotou i vtipem, vytvořili prostředí plné pohody, radosti a dobré nálady i ve dnech, kdy nám počasí moc neprálo. Za což jim upřímně a hluboké díky plně náleží a už se těšíme na příští pobyt.

Tatána Šigutová, Pržno; PhDr. Marek Lukeš,

Hranice; Vladimír Pavlík, Frýdek-Místek

Děkuji za vzorné služby

Po operaci TEP levého kolene jsem prošla rehabilitací v léčebném domě Polárka. Byla jsem zde velmi, velmi spokojená. Chtěla bych proto poděkovat celému personálu za vzorné služby, ochotu, vstřícnost, usměvavost a zvláště za jejich profesionalitu a erudovanost, se kterou se o nás pacienty všichni starali. Velmi doufám, že v lednu 2019, kdy podstoupím operaci TEP pravého kolene, opět budu moci na Čeladnou přijet. Ještě jednou tisícere díky.

Ing. Alena Franková, Brno ►►

Hodně jsme se u bubnování nasmáli

...Do BRC jezdím od roku 2007. Pozoruji, jak se každým rokem zdokonaluje. U kostelíčku je posezení s průvodním slovem. Galerie malířů Beskyd má spoustu krásných předmětů a obrazů. Každý klient si určitě vybere něco na památku a odveze domů. Galerie Lara pro klienty je určitě povzbuzením a obohacením na duši. Také v restauraci U Sestřiček je chutné jídlo a čisto. Dokonce jsou večer programy pro veselou náladu. Pozor! Programy jsou zdarma, s čímž jsem se ještě nikde nesetkala. Celý personál BRC jsou lidé usměvaví a snaží se všem pomoci. Určitě všichni mají starosti, jak život přináší. Prostě je tam klid, krásný přístup, vše na špičkové úrovni. Také jsem absolvovala bubnování. Měla jsem trochu obavy, zda se neztrapním, ale lektorka Šárka nám všem na úvod vysvětlila, že vlastně o nic nejde. V ten moment ze mě spadl ostych, i když jsem tam byla nejstarší. Dokonce mi bubnování šlo - do té doby, než se začalo zrychlovat, hodně jsme se u toho nasmáli. Je to úžasná terapie a opět zdarma! Koupila jsem si knížku od PhDr. Andrewa Urbiše, mrzelo mě, že jsem ji nekoupila dříve, můj zdravotní stav mohl být lepší. V noci mívám občas bolesti, a tak jsem někdy v noci sledovala místní televizi Ondřejka. Zodpovědně mohu říci, že při sledování tohoto programu se mi bolesti zmírnily. Program je vypracován s velkou láskou a péčí úžasných lidí. Ten by se měl pouštět nejenom na Čeladné. Všem přátelům doporučuji – neváhejte a jedte směr Čeladná. Proč – úžasný přístup všech zaměstnanců – klid – a čistý vzduch. Těším se na další pobyt.

Jarmila Müllerová, Havířov

Přes tisícovku bubeníků za pět let, slyšet je tak hrát všechny najednou...

Relaxační bubnování nabízíme našim pacientům a klientům jako jednu z možností využití volného odpoledního času již od roku 2012. Předcházelo tomu několikaměsíční školení budoucích lektorů z řad zaměstnanců, které vedl mistr bicích nástrojů a muzikoterapeut Ivo Batoušek. Pro bubnování pacientů vytvořil speciální jednoduchý koncept, který umožňuje začít během pár minut hrát na africké djembe jednoduché rytmy. Za tu dobu si – stejně jako paní Müllerová – vyzkoušelo a oblíbilo bubnování už přes tisícovku pacientů. Na začátku jsme si sice přesnou statistiku nevedli, víme ale, že na první bubnování, které proběhlo po veřejném koncertu lektorů v květnu 2012, přišlo 16 zájemců, takže se u deseti bubeníků djembe museli střídat. Za poslední tři roky přesné údaje máme: v roce 2015 absolvovalo bubnování 276 osob, v roce 2016 357 a vloni 323. Letošní rok začal mimořádně – na rehabilitační pobyt přijel na týden Ivo Batoušek, a tak jsme mohli zájemcům o bubnování nabídnout unikátní zážitek v podobě bubnování s tím, kdo to zde všechno začal. A protože je Ivo mistrem nejen v bubnování, ale také v komunikaci a ve vytváření dobré nálady, musely se nakonec během jednoho týdne konat skupinky hned dvě. Přišlo celkem přes 40 osob, ještě že nám Ivo další bubny půjčil. K fotografiím komentáře netřeba... (aa)

Půjde „Ondřejka“ příští rok do školy?

Je to až neuvěřitelné, ale opravdu je to letos v únoru už pět let od doby, kdy jsme spustili první verzi vysílání programu vnitřního informačního kanálu BRC s názvem Televize Ondřejka. V téže době jsme také všechna televizní videa začali zveřejňovat na vlastním YouTube kanále www.youtube.com/rehabilitacnicentrum. Do školy Ondřejka jít ale nemusí, televizní léta se počítají minimálně dvojnásob.

107 videí na internetu představuje činnost rehabilitačního centra

Nyní je videí na internetu zveřejněno celkem 107 a budou stále přibývat, protože na rozdíl od televizního vysílání, z něhož vyřazujeme videa, která nejsou aktuální, na YouTube je stále k vidění vše. Většinu těchto krátkých video dokumentů s délkou do 10 minut vytvořil tříčlenný tým, složený ze dvou zaměstnanců BRC (Andrea Adamová, Jiří Matýsek) a jednoho externího spolupracovníka (David Věžník). Několik videí vytvořili na zakázku v profesionálním video studiu v Krnově manželé Sýkorovi, jako například oficiální video o BRC s názvem ***Splněný sen doktora Maye***, nebo film s názvem ***Akutní rehabilitace kolene po operaci měkkých tkání český***. Ten má absolutně nejvyšší počet zhlédnutí na YouTube ze všech našich videí – od června 2015 ho do dnešních dnů (konec února 2018) vidělo přes 36 tisíc uživatelů internetu. Druhý nejvyšší počet zhlédnutí (od zveřejnění v roce 2017 přes 9 000) má rovněž film s odbornou tematikou ***Rehabilitace kyčle po výměně kyčelního kloubu***, který původně vytvořily pro prezentaci na odborném semináři fyzioterapeutky Anna Biolková a Kateřina Palarčíková a technicky zpracoval fyzioterapeut Jan Neuwirth. Pro televizní vysílání byl film poté doplněn pouze o zvuk - krátký komentář a hudbu. Dalších několik filmů vysíláme jenom v televizi na základě souhlasu vlastníka vysílacích práv - jako například velmi zajímavý film ***O starých Starých Hamrech*** (TV Noe), nebo od loňského prosince film ***Beskydská prababička***, který vznikl v Televizním studiu Ostrava v 80. letech minulého století (ČST).

TV Ondřejka má tři různé programové bloky

Pořadů, které vysíláme v TV Ondřejka ve třech různě zaměřených programových blocích, je v současné době přes 40 a jejich celková délka činí přes 8 hodin. Každý blok se vysílá ve dva různé dny v týdnu a opakuje se 24 hodin ve zhruba 2,5 hodinové smyč-

ce. Kromě soboty, kdy vysíláme pouze pozvánky na aktuální akce a dvě komedie z filmového archivu. TV Ondřejka mohou sledovat pacienti ubytovaní v léčebných domech v hlavním areálu BRC i klienti v Apartmánovém domě Lara. Obsah „smyčky“ jednotlivých bloků ponecháváme záměrně v délce do 2,5 hodiny, tedy tak, aby se v programu divák neztratil a aby případně pořad, který ho zaujal, mohl v průběhu téhož dne vidět znovu v jiném čase, až se bude opakovat.

Obsah jednotlivých programových bloků odpovídá na tři předem dané otázky, které zaměřují pozornost diváků na různé oblasti činnosti Beskydského rehabilitačního centra. První blok ***„Víte, kdo jsme?“***, představuje práci zdravotníků, obsahuje ukázky léčby a procedur a pozvánky na nejbližší akce. Druhý blok ***„Víte, co ještě děláme?“***, má širší zaměření a přináší rozhovory se známými osobnostmi, našimi klienty. V tomto bloku mohou diváci například vidět rozhovor s hercem Ladislavem Frejem, s odborníkem na zdravou výživu, nedávno zesnulým profesorem Rajko Dolečkem a záznam besedy Květy Fialové v restauraci U Sestřiček o Vánocích v roce 2014. Dále jsou zde informace o různých zajímavostech, výstavách, akcích, reportáže a pozvánky. Třetí blok ***„Víte, kde se nacházíte?“***, představuje obec Čeladnou a okolní obce, historii i současnost tohoto regionu a zajímavé osobnosti, které odtud pocházejí.

Zprávy, které jinde nenajdete

Záměrem, kvůli kterému především toto vysílání vzniklo, bylo přinášet až do pokojů pacientů pozitivní zprávy, které by jinde nenašli. Z ohlasů našich pacientů a klientů je zřejmé, že tento záměr se daří naplňovat, a to i ve skromných technických podmínkách, protože důležitější než nejmodernější technika je obsah sdělení a jeho vliv na diváky.

Vysílání TV Ondřejka si svoje diváky našlo, a tak to je jistě důvod k oslavě naší pětileté „jubilantky“. (aa)

Polárka není za „polárním kruhem“ A má neuvěřitelnou „zvláštní šatnu“

V posledních deseti letech jsem několikrát navštívil jednotlivé léčebné domy Beskydského rehabilitačního centra. Důvod k těmto návštěvám byl zcela prostý. V rámci své publicistické činnosti jsem dělal reportáže a rozhovory se zajímavými klienty tohoto zařízení. Nikdy nešlo o nějaké „celebrity“ v tom bulvárním slova smyslu, vždy šlo o ženy i muže, kteří měli co říci i ostatním a jejichž život byl zajímavý i úctyhodný.

S některými jsme se potkali na kávé, za některými jsem zašel (na jejich pozvání) do míst, která byla jejich přechodným domovem. Nikdy jsem se nesetkal s tím, že by si někdo z nich stěžoval. Na pobyt, na ubytování, na služby, či na cokoli jiného. Nicméně ona setkání, z nichž většinou vznikl nějaký rozhovor zveřejněný v tomto listě, byla velice krátká.

Až jednou, docela nedávno, jsem se dostal do situace, kdy bych vlastně mohl mimo jiné udělat i rozhovor sám se sebou. V rožnovském Orthesu mi navrtali pravé koleno, vyjmuli uštíplý kousek menisku a obrousili beztak již obroušené kolenní chrupavky. A dobří andělé kolem mě si usmysleli, že potřebnou a nutnou rehabilitaci si odbudu v léčebném domě Polárka, jejímž dočasným obyvatelem jsem se na přelomu ledna a února tohoto roku na necelý měsíc stal.

Uprostřed rehabilitačního pobytu jsem potřeboval zajít do Apartmánového domu Lara na pedikúru, pročez jsem využil „místního autobusu“, jezdícího mezi všemi léčebnými domy. U Polárky jsem nastoupil nějak o něco dříve, takže jsem absol-

voval cestu k léčebnému domu Golf, poté znovu na Polárku a posléze k cíli mé cesty. „Na Golfu“, jak se říká, nastoupili dva klienti, muž a žena. Onen muž měl předposlední den pobytu a ona paní měla za sebou pouze několik dní rehabilitace. Když jsme se blížili k Polárce, pronesla ta paní neuvěřitelnou větu. Řekla doslova: „Tady na tý Polárce je to prej strašné, tady bych nechtěla bydlet...“

Už jsem jí chtěl něco říci. Ale – její společník ona slova nekomentoval, takže jsme všichni mlčeli a já jsem v duchu zuřil. Leč pochopil jsem, že stejně nemám šanci během těch několika minut tu paní přesvědčit o tom, že se zřejmě někdo před ní vydával za znalce poměrů a holt trefil kozla. Ovšem napadlo mě, že jsem povinen se oné Polárky zastat, protože ona opravdu není „za polárním kruhem“. Naopak.

Některé věci musíte prostě zažít na vlastní kůži. Až když je zažíváte po několikáté, přijdete na to, že nejde o sen. Například, když se vám nejprve zdá, že jsou všichni milí. Vstřícní a usměvaví. Snaží-

ví a pomáhající. Pozorní a citliví. Pracující s láskou a se znalostí věci. To se vám zdá první den a myslíte si, že jsou všichni takoví. Po několika dnech zjistíte, že to platí stále a pro všechny.

Kdo jsou ti „všichni“? Každý z těch, kdož každodenně přikládají v tomto zařízení ruku k dílu. Sestřičky, kuchařky, uklízečky, recepční, lékaři, rehabilitační pracovníci – když píší všichni, mám pochopitelně na mysli ženy i muže bez rozdílu. Vládne zde úžasná, řekl bych přímo nakažlivá atmosféra, která posléze do sebe vtáhne i klienty, kterých je denně okolo padesáti co do počtu, protože neustále někteří odjíždějí a jiní přijíždějí. Všichni se srdečně zdraví, opravu se usmívají a snaží se sobě navzájem onen pobyt (a práci) zde opravdu zpříjemnit.

Nejde jen o to usmívání. Vynikající stravování, pečlivá péče lékařská a zdravotnická, rehabilitační procedury prováděné všemi s citem, na vysoce odborné úrovni a s pochopením, ale také s neuvěřitelným uměním číst řeč duší i těl. Ubytování je příjem-

né, samozřejmě, že zatím nejsou všechny pokoje jednolůžkové, ale pokud vím, je to „sen“ vedení BRC, aby v budoucnu byly všude pokoje pouze jednolůžkové tak, aby bylo možné respektovat individuální potřeby a požadavky každého z klientů.

Na něco jsem zapomněl?

Samozřejmě. Na něco, na co nepřijdete hned, neboť to chce si to pár neděl vyzkoušet na vlastní kůži. Nebudu nikoho jmenovat, mnohá jména znám z paměti, jiná bych našel v nějakém seznamu, ale to co píši, platí pro všechny zaměstnance bez rozdílu. I pro ty, kteří na konci mého pobytu (chřipková epidemie) odjinud zaskakovali za nemocné kolegyně.

Všichni dobře víme (známe to z praxe), že ne vždy člověk přichází do práce dobře naladěný. Sem tam ho něco bolí, sem tam se málo vyspí a sem tam se zhrozí, jak to doma všechno zvládne, a co děti a co maminka, o manželovi (nebo manželce) ani nemluvě.

Všechno tohle v těch lidech (myslím teď zaměstnance Polárky) určitě je, nějak to v nich hárá a preluduje. Jenže přesto jsou každodenně všichni milí, ochotní, přátelští, vstřícní. Čím to asi?

Samozřejmě, že ve zdravotnictví (i v běžném životě), kde se setkáváme s lidmi potřebnými a dožadujícími se naší péče a pomoci, tam máme všichni nastavený práh vstřícnosti a laskavosti velice nízko. Je to tak třeba.

Ale konkrétně na té Polárce (je to jistě i jinde, ale jinde jsem to nemohl pozorovat čtyři neděle) vládne duch snášenlivosti, tolerance a pochopení. Přišel jsem ovšem na kloub tomu tajemství, protože z nás, kteří jsme již nějaký ten pátek na světě, si nikdo legraci dělat nebude.

Oni mají na Polárce ve skutečnosti dvě šatny. V té normální se převlékají do zdravotnického, v té druhé, která je ovšem na řadě první, si do zvláštních skříněk ukládají své starosti a problémy. Aby jimi nenakazili ostatní, a také aby jim nepřekážely v tom usmívání se. A vyzvednou si je, zase když jdou domů, mnohé starosti a problémy postupem času vychladnou.

Někdo by mohl říci, že to je dobrý systém, který by se mohl uplatnit všude. Bohužel to nejde. Tohle se nedá zajistit nějakým usnesením nebo závěrem z porady. To je dáno něčím nedefinovatelným, co je však vlastní všem těm, kteří ovlivňují život a provoz všech léčebných domů a provozů Beskydského rehabilitačního centra. Víím dávno, že to tak je. Ale protože jsem to na vlastní kůži zažil na Polárce, vydávám svědectví o Polárce.

Možná, že se jednou ta paní, se kterou jsem jel v onom „místním autobusu“, stane klientkou BRCu znovu a třeba ji osud přidělí na Polárku. V tom krásném prostředí a ovzduší si dávno již nevzpomenou na onu větu, kterou pronesla 12. února 2018 ve 13.30 hod. Víím to přesně, protože ten den a v tu hodinu jsem se v duchu rozčilil, ale stačil jsem ještě to všechno poslat do oné „zvláštní šatny“ na Polárce. Posléze jsem si to bez emocí vyzvedl a střizlivě i s velkým poděkováním to vše popsal.

Únor 2018

Petr Andrlé, Čeladná

◀ ▼ Snímky z té pomyslné „zvláštní šatny“ na Polárce v archivu nemáme. Vybrali jsme proto dvě fotografie zdravotních sestřiček nejspíš poté, kdy už z ní vyšly za svou každodenní práci... Vlevo: Lucie Piskořová; dole: Vlasta Teperová.

Z dopisů redakci a vedení podniku - došlo po uzávěrce

Nenadála jsem se, že za 54 let budu stát před opravenou budovou

...chtěla bych Vám poděkovat za všechny emaily a videokazety, které jste mně dosud poslali. Oživují mně vzpomínky na dobu od 1. do 29. prosince 2017, kdy jsem společně s manželem byla na rehabilitačním pobytu u Vás v léčebném domě Dr. Maye. Byli jsme velice spokojeni jak s úrovní procedur, tak s péčí lékařů, sestřiček. Ubytování nádherné, strava výborná. Díky pečlivým uklízečkám všude čisto. Prostě všem známým říkám, že jsme se měli jako v Ráji a všem pobyt u Vás doporučuji. Zúčastnili jsme se křtu Vaší nádherné knihy ŽIVOTodárné údolí a koupili si ji. Je to úžasná kniha a při každé volné chvíli se k ní vracím. Půjčila jsem ji i švagrové a snaže, které se u Vás taky v minulých letech léčily a mají na pobyt u Vás hezké vzpomínky.

V prosinci 1963 se mně narodil v bývalé porodnici syn, a tak jsem se nenadála, že za 54 let budu stát před krásně opravenou budovou a vzpomínat. Ještě jednou Vám všem vřelý dík za všechnu péči a laskavost, kterou poskytuje lidem, kteří to potřebují. Srdečně zdravíme a vzpomínáme.

Manželé **Věra a Ladislav Sadílkovi**, Zašová - Veselá

Za uplynulých 115 let prošly původní Lázně Skalka (zal. 1902) mnoha změnami a jejich historie je nejen zajímavá a poutavá. Ono místo v „Moravském ráji“ bylo a je fenoménem Beskyd. Vyprávění o zajímavých osobnostech z období více než stoletého, či rozhovory s lidmi, jimž pobyt zde vylepšil život, a spousta dalších zajímavých informací je v nové knize s názvem „**Životodárné údolí - od Lázní Skalka až k Beskydskému rehabilitačnímu centru v Čeladné (1902-2017)**“, která historii oněch 115 let připomíná. V jejím obsahu se zcela objektivně zobrazuje i kus historie okolních obcí (Čeladná, Kunčice pod Ondřejníkem, Frenštát pod Radhoštěm, Frýdlant nad Ostravicí, Pstruží, Kozlovice, Ostravice, Ostrava Mariánské Hory, Rožnov pod Radhoštěm a dalších). S historií lázní jsou spojeny i výrazné kulturní osobnosti Valašska, Lašska a Ostravska. Počínaje Josefem Kalusem, přes bratry Jaroňkovy až po Františka Sokola Tůmu či Leoše Janáčka. Knihu vydal Okrašlovací spolek Rozhledna ve spolupráci s Beskydským rehabilitačním centrem v Čeladné v listopadu 2017.

Kniha je v prodeji v areálu BRC v Galerii malířů Beskyd a v recepci AD Lara.

VŠE NEJLEPŠÍ - BLAHOPŘEJEME

Tito zaměstnanci slaví svá životní výročí:

v únoru:

Kamila Astrová – R8
Denisa Filipcová – R7
Adéla Halagačková – R1
Kateřina Haseová – R8
MUDr. Viktor Hladík
Marcela Hoffmannová – R5
Prim. MUDr. Kateřina Jurová
Petra Lidáková, DiS. – R2
Eva Malinová – R3
Olga Petrošová – R2
Svatava Syptáková – lázně
Miroslav Vrecko – kuchyně

v březnu:

Mgr. Andrea Adamová – správa
Václav Heczko – restaurace

Bc. Ondřej Chlubna – lázně

Pavla Chýlková – kuchyně

Petra Kaňková – R4

Zuzana Karafiátová – R4

Zdenka Kišová – R8

Mgr. Květoslava Klimešová – galerie

Jana Křepinská – lázně

David Macko – lázně

Marta Maďarová – obchod

Věra Machálková – správa

Alena Matúšová – kuchyně

MUDr. Kateřina Nogová

Marta Obrdlíková – R4

Yvona Pavlu – lázně

Eva Prokopová – nutriční terapeutky

Simona Rašková – R9

Zdeňka Šnajdrová – R3

Kateřina Šnytové – lázně

MUDr. Jan Šumbera

Vendula Tymlová – R9

Alžběta Veličková Marková – správa

MUDr. Miroslav Zajonc

Jiří Žyla – kuchyně

Čeladenská FONTÁNA.

Nepravidelný zpravodaj Beskydského rehabilitačního centra v Čeladné. Redakce: Mgr. Andrea Adamová.

Redakční rada: Dobroslava Havráňková, Ing. Jana Ožanová, Věra Machálková. Adresa redakce: BRC, 739 12 Čeladná 42.

Grafická úprava: A. Adamová. Tisk ME® a René Daubner - APRO Bruntál.

Distribuce dle rozdělovníku, v PDF ke stažení na adrese www.brc.cz. Zájemcům zašleme každé vydání na e-mail.

Toto číslo vyšlo v únoru 2018 v nákladu 1 000 výtisků.